

HIZ VE ZAMAN SAKIN GEÇ KALMA!

Yazı
Ayda Gündüz Dayanç

Fotoğraf
Yasin Baran

08⁰⁹

performans 131
magazin

Dünya dönmeye başladığından, insanoğlu da etrafında dönecek bir şeyler keşfettiğinden beri asla yavaşlamadı. Hızımız giderek arttı. Tekerlek yuvarlanmaya başladığı andan itibaren bizi hızlandırdı, bize zaman kazandırdı. Derken 4 tekerleğe oturduk ve daha da hızlandık. Tekerleklerimiz motorlara kavuştuğunda hızımız arttı. Artık 5 saniyede 100 kilometreye çıkabiliyor, kanatlanıp 12 saatte okyanusun öbür ucunda olabiliyoruz. Kore'ye gitmeden oradaki milli maçı aynı gün evimizden seyreliyoruz. Ve aynı zamanda dünyayı değiştirebilecek bir ana naklen bağlanarak şahit olabiliyoruz.

Mesafeler kısılıyor, yaşam hızlanıyor. Hiçbir şey uzak gibi görünmüyor. Artık zamani büyük ölçüde yakalayabiliyoruz ama yine de zamanın dışında kalabiliyoruz. Biz de geç kalmamak için elimizden geleni yapıyoruz. Bir an önce yürütmeli, konuşmayı sökmeli, okula başlamalı, bitirmeli, çalışmalı, genellikle aile kurmalı, yatırım yapmalı, tefi etmeli, yaşlanmadan emeklilik sigortası yaptırmalıyız. Zamani bölmelelere ayırıp her şeyi daha kısa sürede yapmamız gerekiyor.

Her küçük zaman biriminin içine daha çok şey sığdırmaya uğraşıyoruz. Akşam altıda işten çıkıp sporunuzu yaparsak, sonra da bir dostumuzla bir yerde buluşsak, gece uyunmak için yeterince zamanımız kalabilir mi? İki hafta izin kullanırsak işlerimiz zamanında yetişir mi? Bir çocuğumuz olsa kendimizi ayıracacağımız yeterli zaman kalır mı? 70 yaş, resim kursuna başlamak için çok mu geç? Dünya üzerinde geçirdiğimiz zamana çok değerli, ama biz ona yetiştirmeye mi çalışıyoruz, onun önüne geçmeye mi? Planlayarak mı yaşıyoruz, yaşayarak mı planlıyoruz?

$$\text{Hız} = \frac{\text{Yol}}{\text{Zaman}}$$

10¹¹

Çoğumuz, kendimize bir zaman aralığı bulabilsek de rahat rahat nefes alsak diyoruz. Yine de durmak pek işimize gelmiyor. Her türlü amacı, hedefi bir tarafa bırakıp da şöyle tepeden bakarsak, dünya üzerinde herkesin bir yerlere koşuşturduğunu hissedebiliriz. Aslında karada, suda, havada, her an, her noktada bir faaliyet var. Etraftaki her şey bize varlığını bir şekilde hissettiriyor. Güneş doğarken uyandığınızda kuşların sabah telaşına, aniden bastıran yağmurun kokusuna, hatta elektrik trafolarından gelen derin seslere şahit olursunuz. Derken ortama insanlar katılır.

Evde hiçbir şey yapmadan oturduğunuzda bile herkesin hayatına kendi hizıyla devam ettiğine şahit olursunuz. Arabaların farklı yönlere giderkenki hizarına, üst kattakilerin verdiği partiye, gün içinde sokaktan geçen satıcıların seslerine, aylardır süren inşaatlara, çöp kamyonlarının tutmak istemediklerimizi alıp götürmelerine, kavgalara, bağırışmalara, gülüşmelere şahit olursunuz.

Nasıl olmasını beklerdik ki, hepimizin hızı farklı. Dünyaya üzzerinde farklı farklı rotalar çizeriz. Bazen kimsenin zamanını kimsenin tutmuyor. Seçimler, kararlar çakışıyor. Bazen de herkes birden aynı yöne doğru hareketliyor ve tabii sıklıkla duraksamalar yaşıyor. Okul kontrolleri dolu. Otel dolu. Uçuş hatları dolu. Telefonlar meşgul. Herkes meşgul. Bunları geçmeye niyetlisiniz zaman kencilliğinden asılıyor. Ama zamanla yarışmak insanı yoruyor. 10 dakika sonra kalemle bıraktığınız gerektirir ve daha 50 soru sizi bekliyor. Uçtığınız kalkışına 1 saat var ve siz daha evden yeni fırıldınız. İki gün sonra işbaşı yapmanız gerektirir ama siz tatile geldiğinizde daha yeni anladınız. Yıllarca dans etmiş olabilirsiniz, ama tüm hünerinizi gösterebileceğiniz zaman, 20 dakikalık bir yarışma olabilir.

Her şey biz olsak da olmasak da devam ediyor. Oylaysa mevcud olmak, tam zamanında doğru yerde olmak, tek çikar ydı gibi görünüyör. "Bugün yapılacaklar" listesindekiler, yapmamız gerekenler değil, yapmaya niyetli olduklarımız olmalı. Niyetimiz bir duruma katılmaksa, bunun tek şansımız olduğunı da nereden çikarıyoruz. Bazen gereklilik hissi bir tərəfə bırakmaktan, kalan zamanı unutmaktan başkə çərə yok. Bu bizə bir süre yavaşlatabılır ama sonunda çək daha büyük bir hıız verəcəęi kesiñ.

